

827-103

ORIGINAL DOCUMENTS IN SAFE

Case No. 827

Date of filing: 8.5.1995

** AWARD - Type of Award _____
- Date of Award _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DECISION - Date of Decision _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** CONCURRING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** SEPARATE OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** DISSENTING OPINION of _____
- Date _____
_____ pages in English _____ pages in Farsi

** OTHER; Nature of document: statement of Mr Ameli

- Date 8 May 1995
1 pages in English 3 pages in Farsi

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

DUPLICATE
ORIGINAL

نسخه برابر اصل

بسمه تعالی

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان دآوری دعاوی ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
8 MAY 1995	
۱۳۷۴ / ۲ / ۱۸	تاریخ

پرونده شماره ۸۲۷

شعبه دو

حکم شماره ۵۶۳-۸۲۷-۲

English version
Filed on 4 MAY 1995
۱۳۷۴ / ۲ / ۱۴
نسخه انگلیسی صادر شد
ثبت شد است.

محبت‌الله سبحانی ،

خواهان،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران ،

خوانده.

اعلامیه کورش حسین عاملی

۱ - راجع به حکم صادره در پرونده حاضر، یادآوری این نکته را لازم می‌دانم که گرچه ترجیح می‌دادم مطالب مندرج در بندهای ۹ و ۱۷ و ۱۸ حکم در یک بند یا بدنبال یکدیگر درج شوند، بااینحال، وقتی مطالب مزبور یکجا قرائت گردند بازهم این نکته را روشن می‌کنند که مصادره هر مقدار از اشیاء گرانبهای خواهان و بازداشت وی در فرودگاه تهران در شهریورماه ۱۳۵۹ [ماه سپتامبر ۱۹۸۰] و حبس وی تا تاریخ ۱۵ بهمن‌ماه ۱۳۵۹ [چهارم فوریه ۱۹۸۱]، بدان سبب صورت گرفت که وی برای خروج از ایران مرتکب قاچاق زیورآلات از زر و سیم شده بود که حسب اقرار / ۵۸۰،۰۰۰ دلار ارزش داشت و چنین رقمی، با هر میزان گسترش دامنه تصور، بهیچوجه نمی‌توانست مشمول معافیت قانونی "زیور آلات متعارف

با شتون" وی در آن زمان تلقی گردد. زیور آلات مشمول معافیت، طبق عرف و رویه معمول در ایران برای مسافران پروازهای بین‌المللی، معمولاً" محدود به یک حلقه انگشتر ازدواج نه چندان گرانبها و یا یک ساعت طلای نه چندان گرانبها برای مردهای نظیر خواهان است.

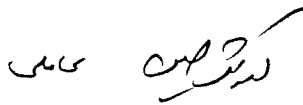
۲ - اجرای یک چنین قانون انتظامی، میان اتباع ایرانی و اتباع بیگانه که مرتکب چنین جرمی می‌شوند تمایز قائل نمی‌شود و نباید بشود و لذا این استدلال - که خواهان بدان متوسل گردیده - غیرقابل درک است که به علت زندان ناشی از ارتکاب آن جرم نباید تصور کرد که وی مشمول حقوق و تکالیف یک ایرانی بوده و حکم نیز به همین دلیل آن استدلال را نادیده گرفته است. بند ۲۷ حکم. برعکس، حکم به درستی مدت زندان خواهان را در ایران جزو دوره ذیربطی منظور کرده است که وی در ایران ماند. بندهای ۳۲ و ۳۵ حکم. بدیهی است که فورس‌ماژور ناشی از تخلف از قانون، عذر موجه (۱) محسوب نمی‌شود، علی‌الخصوص که فورس‌ماژور ناشی از تخلفی آشکار با تمهیدات قبلی باشد از قبیل قاچاق جواهراتی به ارزش بیش از نیم میلیون دلار توسط یک مسافر هوایی، که در جریان بازرسی در گمرک کشف شده است.

۳ - به‌علاوه، شاید استدلال گردد که مطلب مندرج در بند ۹ حکم، بدین شرح: "خواهان در تاریخ ۱۵ بهمن‌ماه ۱۳۵۹ [چهارم فوریه سال ۱۹۸۱] از زندان آزاد شد و بعداً" ایران را ترک کرد [و]... ادعا می‌کند که به اتفاق همسر و دخترش در تاریخ ۲۹ آذرماه ۱۳۶۰ [۲۰]

۱ - برای نمونه، در یک زمینه متفاوت، بنگرید به: حکم شماره ۱-۱۷۲-۳۷ مورخ ۲۶ فروردین‌ماه ۱۳۶۲ [۱۵ آوریل ۱۹۸۳] در پرونده کوئینز آفیس تاور اسوشی‌ایتس و شرکت هواپیمایی ملی ایران، چاپ شده در 2 Iran-U.S. C.T.R. 247,251 (به عنوان یکی از شرائطی که وضع یا حادثه غیرمترقبه‌ای ایجاد معذوریت می‌کند، خواهان باید ثابت نماید "که حادثه یا وضعی که موجب ممانعت شده قابل انتساب به قصور طرف مدعی ممانعت نمی‌باشد.")

دسامبر ۱۹۸۱] یا حدود آن، از طریق افغانستان از ایران فرار کرد، "تلویحا" حاکی از آن باشد که انگیزه خروج خواهان از ایران زندانی شدن قبلی وی و اقدامات ادعایی ایران بوده که موضوع دعاوی خواهان در جریان این رسیدگی است. لیکن باتوجه به استدالات و ادله طرفین، خوانده به نحو متقاعد کننده‌ای ثابت کرده است که خواهان در تاریخ ۲۹ تیرماه ۱۳۵۹ [۲۰ ژوئیه ۱۹۸۰] یک فقره چک بی‌محل به مبلغ ۳،۵۰۰،۰۰۰/- ریال از حساب خود نزد بانک ایرانیان به حواله‌کرد شخصی بنام همایون اشراق کشیده بود و مضافاً اینکه دادگاه عمومی تهران بر مبنای شکایت گیرنده چک و گواهی بانک مبنی بر عدم پرداخت چک به سبب بی‌محل بودن آن، در تاریخ ۲۰ خردادماه ۱۳۶۰ [دهم ژوئن ۱۹۸۱]، صادر کننده چک، یعنی آقای سبحانی را طبق قانون صدور چک مصوب ۱۶ تیرماه ۱۳۵۵ [هفتم ژوئیه ۱۹۷۶] (۲) به یک سال زندان به علاوه پرداخت ۸۷۲،۰۰۰/- ریال جزای نقدی محکوم کرده بود. دادسرای عمومی تهران همچنین خواهان را از تاریخ ۲۵ بهمن‌ماه ۱۳۵۹ [۱۴ فوریه ۱۹۸۱] تا روشن شدن تکلیف شکایت مطروح علیه وی بابت صدور چک بی‌محل ممنوع‌الخروج اعلام کرد. بنابراین، منطقیاً می‌توان تصور نمود که خواهان اگر اصولاً از ایران فرار کرده باشد، فرار وی بدان سبب بوده که او محکومی فراری از قانون بوده، و نه به علت سابقه ارتکاب قاچاق.

لاشه، به تاریخ ۱۴ اردیبهشت ماه ۱۳۷۴ برابر با چهارم مه ۱۹۹۵

کورش حسین عاملی

۲ - زمینه قانون مزبور را می‌توان در قوانین مشابه آن یافت که در سالهای ۱۳۳۷ و ۱۳۴۴ [۱۹۵۸ و ۱۹۶۵] تصویب شدند و با قانون جدید به نوبه خود نسخ گردیدند. ایران نیز مانند چند کشور تابع سیستم حقوق مدنی، صدور چک بی‌محل را جرم اعلام نموده است.